

Sygn. akt I CNP 54/10

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi Bronisława S. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 3 listopada 2008 r., wydanego
w sprawie z powództwa Bronisława S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Urzędowi do Spraw Kombatantów i Osób
Represjonowanych w Warszawie
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2011 r.,

skargę odrzuca.

Uzasadnienie

Powód Bronisław S. będący radcą prawnym złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy dnia 3 listopada 2008 r., w którym oddalono zażalenie powoda na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 18 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – stosownie do treści art. 424¹ § 1 k.p.c. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze - przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych sytuacjach, określonych w § 2 powołanego przepisu, skarga przysługuje od prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Powołany przepis określa zatem precyzyjnie, jakie orzeczenie wydane w postępowaniu cywilnym może zostać zaskarżone tym środkiem zaskarżenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje bowiem od każdego orzeczenia, jakie zostało wydane przez sąd a jedynie tych, które w przepisach wyraźnie zostały określone. Tym samym, ten szczególny środek przysługuje od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.), w sytuacjach wyjątkowych także od wyroków sądu pierwszej instancji (424¹ § 2 k.p.c.) oraz od postanowień wydanych w postępowaniu nieprocesowym, które zostały określone w art. 519² k.p.c.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy dnia 3 listopada 2008 r., oddalającego jego zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy

Śródmieścia w Warszawie z dnia 18 sierpnia 2008 r. Przedmiotem zaskarżonego zażaleniem orzeczenia było żądanie powoda zwrotu uiszczonych przez niego w toku procesu opłat na łączną kwotę 72 złotych, którego sądy obu instancji nie uwzględniły.

Mając na względzie treść art. 424¹ § 1 k.p.c. w powołanym wyżej brzmieniu należy stwierdzić, iż orzeczenie zaskarżone skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mieści się w dyspozycji tego przepisu, a w konsekwencji wniesienie tego środka zaskarżenia w zastanej sytuacji procesowej jest niedopuszczalne (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje bowiem od postanowienia sądu drugiej instancji oddalającego zażalenie powoda w przedmiocie zwrotu uiszczonych w toku postępowania opłat sądowych.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).